

Arrest

nr. 79 753 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 17 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die loco advocaat I. FLACHET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 28 juli 2008 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in België gemachtigd te worden.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 3 november 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond werd verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 18 januari 2012 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.07.2008 werd ingediend door:

*[S., P.] [...]
nationaliteit Nepal
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 08.12.2008, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het verslag van de arts-attaché van 27.10.2011 (zie gesloten omslag) blijkt "Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van art. 9ter te bevestigen."

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschafft volgende toelichting:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 28.07.2008 op basis van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet ongegrond is.

[...]

Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de motivering van de bestreden beslissing omwille van volgende redenen.

Dat in eerste instantie dient benadrukt dat het dienst vreemdelingenzaken zelf is die exact 3 jaar gewacht heeft alvorens de aanvraag van verzoeker te behandelen.

En in tweede instantie is het de arts- attaché die stelt dat [u]it een studie van dit dossier blijkt dat deze 39-jarige man aan een paniek en angststoornis lijdt en daarvoor medicamenteuze behandelingen en sociale/psychologische behandeling volgt. Met de beschikbare gegevens is het moeilijk de ernst van deze aandoening in te schatten.

...

Samenvattend kunnen we zeggen dat de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van artikel 9ter te bevestigen.

...

Conclusie: Vanuit het medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico van art. 9 ter te bevestigen.

Dat hieruit dus duidelijk blijkt dat hoewel de arts van mening is dat verzoeker wel degelijk aan een ernstige ziekte lijdt en behandeld wordt voor deze ziekte toch moeilijk is om dat te bevestigen gezien de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie.

Integendeel tot wat de arts verklaart, motiveert de bestreden beslissing het volgende:

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ernstige ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het (l)and van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dit is totaal iets anders dan wat de arts attaché stelt. De arts heeft in geen enkele zin verklaard dat verzoeker niet zou [lij]den aan een ernstige aandoening. Integendeel hij verklaart dat hij wel degelijk ziek is en behandeld wordt voor deze ziekte.

Dit betekent dus dat de attaché die namens de staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid neemt, zich baseert op totaal onjuiste feiten, zelfs op feiten die niet bestaan!!

Hoe kan een ambtenaar zomaar het advies van een arts naast zich neerleggen en zelf de beslissing nemen dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt?

Hieruit volgt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld!"

Dien(s)t vreemdelingenzaken heeft hier totaal geen rekening mee gehouden en heeft een beslissing genomen die totaal onterecht is.

Immers verzoeker is nog altijd in behandeling. Hij neemt nog altijd medicatie en wordt behandeld voor zijn ziekte. Bovendien voegt hij stukken waaruit blijkt dat hij doorverwezen wordt naar een geneesheer-specialist om zijn ziekte te behandelen.

Dat dvz dit niet zomaar naast zich kan neerleggen!!

Dat dit absoluut een lacune is en een schending is van de motiveringsverplichting.

De beslissing is dan ook niet redelijk te verantwoorden. Dvz had minstens aan verzoeker om bijkomende informatie moeten vragen!!

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing onvoldoende is gemotiveerd met betrekking tot dit aspect en een schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Individuele bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd wat impliceert dat in de beslissing zelf de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De motieven moeten er niet alleen zijn, ze moeten ook terug te vinden zijn in de beslissing. De formele motivering heeft dus betrekking op de kenbaarheid van de motieven. De bestuurden moeten terzelfder tijd kennis kunnen nemen van de beslissing en van de motieven waarop zij is gesteund.

De algemene (formele) motiveringsplicht, zoals die volgt uit de Wet van 29.07.1991, komt er in wezen op neer dat de betrokken bestuurde in de hem aanbelangende beslissing, zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen. Hierdoor weet de betrokkene waarom een voor hem ongunstige beslissing is getroffen, derwijze dat hij zich met de ter beschikking staande rechtsmiddelen kan verweren tegen die beslissing door aan te tonen dat de erin tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn.

Dit houdt in dat in het besluit zelf de juridische en feitelijke (aanduiding van de precieze, concrete feitelijke gegevens waarom in het licht van de aangehaalde bepalingen de beslissing is genomen) overwegingen moeten worden opgenomen en wel op "afdoende wijze".

De bestreden beslissing besluit ten onrechte dat hij niet meer lijdt aan een ziekte die een ernstig risico inhoudt terwijl noch de arts attaché noch zijn behandelende geneesheer dit bevestigd hebben. Wat met de huidige toestand? Dit is dan ook niet onderzocht!

Dat aldus de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en op onzorgvuldige wijze werd genomen.

Dat dienst vreemdelingenzaken met deze elementen in haar beslissing geen rekening heeft gehouden en op deze wijze onzorgvuldig is geweest.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering in bestuurshandelingen flagrant schendt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing die genomen werd t.a.v. verzoeker genomen werd zonder uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens zodat zij het dossier van verzoeker niet correct hebben beoordeeld en zij niet redelijk tot hun besluit gekomen zijn.

Dat bijgevolg de beslissing onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"[...]

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het advies van de ambtenaar-geneesheer enerzijds en de bestreden beslissing anderzijds geenszins tot een tegenstrijdige conclusie komen.

De ambtenaar-geneesheer stelt:

"Samenvattend kunnen we zeggen dat de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van 9ter te bevestigen. De afwezigheid van recente medische informatie laat niet toe de noodzaak van een behandeling in te schatten, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van oorsprong of verblijf van de betrokkene.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van art. 9ter te bevestigen."

De thans bestreden beslissing komt in essentie tot hetzelfde besluit, in die zin dat zij de bewoordingen van art. 9ter van de wet van 15 december 1980 letterlijk citeert en stelt dat een risico in die zin niet blijkt uit het administratief dossier.

Verzoekers kritiek mist feitelijke grondslag.

Wat de thans toegevoegde stukken betreft, merkt verwerende partij vooreerst op dat deze stukken geen aanleiding kunnen geven tot de vernietiging van de thans bestreden beslissing, nu zij dateren van na de bestreden beslissing.

"De regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Op het moment van de bestreden beslissing was deze informatie niet aan de verwerende partij meegegeed en kon zij er bijgevolg geen rekening mee houden" (RVV nr. 68.138 d.d. 7 oktober 2011).

Ten overvloede merkt verwerende partij op dat uit de bijgevoegde stukken enkel blijkt dat verzoeker door zijn huisarts werd doorgestuurd naar 2 specialisten. De reden van die doorverwijzing is nergens terug te vinden en kan derhalve niet teruggekoppeld worden aan 'zijn' ziekte.

Dat verzoeker nog steeds in behandeling is, vindt geen steun in het administratief dossier."

3.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven in rechte en in feite die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.2. In zoverre verzoeker verder aangeeft dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden beoordeeld in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan toegestaan worden indien de aanvrager bewijst dat hij een zeer ernstig gezondheidsprobleem heeft en hij in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft geen toegang heeft tot een adequate behandeling voor deze aandoening.

De Raad stelt vast dat in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer geenszins blijkt dat deze van oordeel is dat verzoeker *“wel degelijk aan een ernstige ziekte lijdt.”* De ambtenaar-geneesheer stelde daarentegen dat *“de onvolledigheid van de overgemaakte medische informatie niet toelaat het risico in de zin van artikel 9ter te bevestigen”*. Noch de ambtenaar-geneesheer, noch de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid stellen daarnaast in vraag dat verzoeker gezondheidsproblemen heeft en medicatie neemt. Er wordt evenwel geconcludeerd dat de gegevens die verzoeker aanbracht niet toelaten te besluiten dat zijn gezondheidsprobleem van die aard is dat *“een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”* De uiteenzetting van verzoeker die gebaseerd is op een verkeerde lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer en de bestreden beslissing laat derhalve niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing gebaseerd is op *“totaal onjuiste feiten, zelfs op feiten die niet bestaan”*.

De Raad kan voorts niet inzien hoe verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening had kunnen houden met twee attesten waaruit blijkt dat verzoeker wordt doorverwezen naar een geneesheer-specialist, nu deze attesten werden opgesteld op 24 januari 2012 en derhalve meer dan twee maanden nadat de bestreden beslissing werd genomen. Aangezien de Raad de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken, kunnen de in casu bij het verzoekschrift gevoegde attesten inzake de doorverwijzing naar een geneesheer-specialist niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker in zijn aanvraag om op medische gronden tot een verblijf gemachtigd te worden verwees naar problemen inzake zijn *“mentale gezondheid”* en de twee attesten die op 24 januari 2012 werden opgesteld door zijn huisarts betrekking hebben op een doorverwijzing naar de dienst oftalmologie en de dienst endocrinologie, zodat niet blijkt dat deze doorverwijzingen op enigerlei wijze betrekking hebben op of in verband staan met de in zijn aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden ingeroepen medische problematiek.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker voert aan dat verweerder pas een beslissing nam drie jaar nadat hij zijn aanvraag indiende om op medische gronden tot een verblijf gemachtigd te worden en dat het bestuur de plicht had om bijkomende informatie te vragen. In dit verband dient evenwel gesteld te worden dat het aan de vreemdeling toekomt die voorhoudt een ernstig medisch probleem te hebben om alle door hem dienstig geachte stukken omtrent zijn medische situatie en de evolutie van de ingeroepen aandoening aan het bestuur kenbaar te maken. Op het bestuur rust geenszins de verplichting om eventuele lacunes in de bewijsvoering te ondervangen of om zelf het initiatief te nemen om een aanvraag om machtiging tot verblijf met de nodige overtuigingsstukken te stofferen. De vaststelling dat verzoeker drie jaar de tijd kreeg om alle door hem dienstig geachte stukken neer te leggen en van deze mogelijkheid geen of onvoldoende gebruik maakte, laat evenmin toe te besluiten dat verweerder onzorgvuldig optrad.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid rekening heeft gehouden alle stukken die verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf voegde, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK